

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce: **Energotrans, a. s.**, se sídlem Partyzánská 7, Praha 7, zastoupený prof. JUDr. Miroslavem Bělinou, CSc., advokátem se sídlem Dlouhá 13, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2008, č. j. 7 Ca 77/2007 – 44,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2008, č. j. 7 Ca 77/2007 – 44, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 30. 5. 2008, č. j. 7 Ca 77/2007 – 44, zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2007, č. j. 500/2133/50211/06. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“), odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 16. 10. 2006, č. j. 98298/2006/KUSK/2/OŽP/Do. Žalovaný citovaným rozhodnutím současně potvrdil rozhodnutí – o schválení Plánu snižování emisí na zvláště velký spalovací zdroj znečišťování ovzduší Energotrans, a. s. – elektrárna Mělník I.

Rozsudek napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížností. V kasační stížnosti uplatňuje kasační důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že žalobou napadl rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu a namítal, že věc byla posouzena dle nesprávného procesního předpisu (namísto zákona č. 71/1967 Sb., mělo být postupováno podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řad). Dále namítal nesprávné posouzení celé věci, neboť podle jeho názoru nedošlo k naplnění ustanovení § 5 odst. 6 zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), když byla stěžovateli uložena povinnost dodržovat některé emisní limity. Dle názoru stěžovatele je podstatné, že s ohledem na rekonstrukci zdroje (viz zejména stavební povolení z roků 1988 a 1996) daný emisní zdroj nemůže být považován za tzv. stávající zdroj znečištění, jak nesprávně dovodil žalovaný v rozporu s ustanovením § 54 odst. 7 a 8 zákona o ochraně ovzduší a ustanovením § 2 písm. c) nařízení vlády č. 325/2002 Sb. Naopak, zmíněné rekonstrukce emisního zdroje doložené ve spise umožňovaly plnění limitů stanovených pro tzv. nové zdroje, a proto také měl být daný zdroj zařazen mezi nové zdroje s jiným právním režimem oproti stávajícím zdrojům.

K nesprávnému posouzení právních otázek týkajících se zařazení daného emisního zdroje stěžovatel uvádí, že soud dovodil správnost napadeného rozhodnutí žalovaného z jediného argumentu: daný emisní zdroj je výslovně uveden v příloze nařízení vlády č. 112/2004 Sb. Toto nařízení bylo vydáno k provedení zákona o ovzduší, přičemž takováto pravomoc vlády je nutná k zajištění mezinárodních závazků České republiky a tudíž také všechny důvody pro zařazení daného zdroje mezi nové zdroje tvrzené stěžovatelem jsou irelevantní a zařazení zdroje do stávajících zdrojů s daným právním režimem aplikovaným žalovaným je správné. Tento závěr soudu je dle stěžovatele zcela nesprávný.

Nařízení vlády č. 112/2004 Sb. sice obsahuje v příloze jmenovitě daný emisní zdroj, ovšem v ustanovení § 6 odst. 3 zákona o ovzduší není dána výslovná pravomoc vlády k určení konkrétních stávajících zdrojů právním předpisem, jak se domnívá soud. Aniž by ovšem uváděl použitou výkladovou metodu k tomuto názoru vedoucí. Taková metoda by musela být založena na neodůvodněném a nepřípustném rozšiřujícím výkladu. Chybějící pravomoc vlády rozhodně nelze odvodit ani od soudem tvrzené obecné odpovědnosti vlády za provádění mezinárodních závazků (soudem nekonkretizovaných). I tato odpovědnost vlády musí být prováděna v souladu s právním řádem České republiky.

Jestliže tato pravomoc vlády k výslovnému určení konkrétních stávajících emisních zdrojů v nařízení vlády není dána, nemůže být nařízení vlády č. 112/2004 Sb. považováno za vydané k provedení zákona a soud by k němu neměl s odkazem na čl. 95 odst. 1 Ústavy přihlížet a naopak by se měl řídit pouze zákonem, v daném případě pravidly zařazování emisních zdrojů mezi tzv. stávající zdroje podle ustanovení § 54 odst.7 a 8 zákona o ochraně ovzduší. Právě tato zákonná ustanovení pak dle názoru stěžovatele s přihlédnutím k provedeným rekonstrukcím daného zdroje odůvodňují závěr, že daný zdroj je nezbytné zařadit mezi zdroje nové, nikoliv stávající. Popřípadě se správní orgán měl při aplikaci

ustanovení § 54 odst. 7 a 8 zákona o ochraně ovzduší vypořádat se všemi argumenty a důkazy o rekonstrukci zdroje předložené stěžovatelem, což neučinil.

Takový postup podle ustanovení § 54 odst. 7 a 8 zákona o ochraně ovzduší je i logický, protože pokud by měly být stávající zdroje fixovány v nařízení vlády, ztrácí smysl i daná zákonná ustanovení zákona o ovzduší a je zcela vyloučeno jakékoliv správní posuzování a uvážení ve vazbě na případné rekonstrukce emisních zdrojů a změny skutkového stavu. Tím by byly porušeny i základní zásady správního práva a jeho flexibilita v rámci daném zákonem, kterou může nutně zajišťovat jen správní orgán při správním rozhodování, přihlížející ke všem okolnostem a důkazům.

Pokud žalovaný i soud vycházeli jen z nařízení vlády č. 112/2004 Sb., negující zákonný režim zákona o ovzduší, opominuli tím přirozeně zcela argumenty i dokumentaci stěžovatelem předloženou v rámci správního řízená, čímž je dána i vada řízení.

Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 2. 10. 2008. Nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že soud nevyvodil ve svém napadeném rozsudku žádné závěry z jím zjištěné skutečnosti, že v proběhlém správním řízení bylo nesprávně postupováno podle předchozího procesního právního předpisu, zákona č. 71/1967 Sb. Ačkoli se soud přiklonil k tvrzení stěžovatele, že správní orgán prvního stupně i žalovaný při svém rozhodování nesprávně aplikovali ustanovení § 179 zákona č. 500/2004 Sb. a shledal tento jejich postup jako vadu řízení, výslovně ve svém rozsudku v této souvislosti uvedl, že tato vada nebyla takové povahy, aby ve svém důsledku mohla pro stěžovatele znamenat nějakou prokazatelnou újmu a byla důvodem pro zrušení žalobou napadených správních rozhodnutí. Aplikující správní orgán je při svém rozhodování vázán veškerými obecně závaznými právními předpisy, a to bez ohledu na jejich právní sílu. Posuzování případného rozporu právních předpisů různé právní síly mu nepřísluší, není dokonce oprávněn ani k podání pouhého návrhu Ústavnímu soudu na zrušení zákona či jiného právního předpisu pro jeho rozpor s ústavou resp. zákonem. Správní orgán tak vychází z presumpce ústavnosti aplikovaného právního předpisu, a to až do doby, kdy je o případném opaku rozhodnuto Ústavním soudem jakožto příslušným orgánem veřejné moci podle zákona č. 182/1993 Sb. V daném případě tak správní orgán prvního stupně i žalovaný při řešení otázky kategorie daného emisního zdroje aplikovali příslušný platný a účinný právní předpis - nařízení vlády č. 112/2004 Sb.

Žalovaný je přesvědčen o dostatku pravomoci vlády upravit danou otázku svým nařízením. Dle ustanovení čl. 78 Ústavy ČR je vláda oprávněna vydávat nařízení k provedení zákona a v jeho mezích, přičemž k tomuto není třeba (na rozdíl od vyhlášky ministerstva) výslovného zmocnění uvedeného v zákoně. V případě nařízení č. 112/2004 Sb. se jedná o právní předpis provádějící zákon č. 86/2002 Sb. a pohybující se v jeho rámci. Na tom dle názoru žalovaného nic nemění ani přímé uvedení konkrétních provozů v seznamu stávajících emisních zdrojů, neboť žádné ustanovení právního řádu ČR nevylučuje možnost upravit obecně závazným právním předpisem postavení, práva a povinnosti ve vztahu ke konkrétním individuálně vymezeným právním subjektům. Bez ohledu na výše uvedené je žalovaný toho názoru, že zařazení daného zdroje jakožto zdroje stávajícího lze zároveň dovodit i z kritérií stanovených v § 54 odst. 7 zákona č. 86/2002 Sb.

Skutečnost, že se správní orgán prvního stupně s touto otázkou dostatečně vypořádal, lze dovodit z předloženého správního spisu.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl uvedenou kasační stížnost jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.).

Ze spisového materiálu vyplynulo, že krajský úřad dne 22. 10. 2004 vydal rozhodnutí č. j. 11904/04-OD-78244/04/OŽP-Ka, kterým schválil „Plán snížení emisí“ na zdroj znečištění ovzduší „Energotrans, a. s.- elektrárna Mělník I“ podle ustanovení § 5 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, ve kterém mimo jiné namítal, že daný zdroj znečišťování ovzduší plní současně platné emisní limity, a stanovené emisní stropy považuje za nedosažitelné. Žalovaný dne 30. 1. 2006 odvolání stěžovatele zamítl. Podle žalovaného postupoval krajský úřad v souladu s nařízením vlády č. 112/2004 Sb., když při stanovení emisního stropu pro daný zdroj sledoval splnění krajského emisního stropu podle přílohy č. 4 tohoto nařízení.

Stěžovatel dne 3. 3. 2006 podal podnět k přezkoumání pravomocného rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2006 a rozhodnutí krajského úřadu ze dne 22. 10. 2004. Rozhodnutím ministra životního prostředí RNDr. Libora Ambrozska ze dne 19. 6. 2006, č. j. 3589/M/06/44358/ENV/06 byla výše uvedená rozhodnutí zrušena s odůvodněním, že obě správní rozhodnutí byla vydána v rozporu s § 46 zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení. Ve správním řízení nebylo zkoumáno, zda je předmětný zdroj znečištění ovzduší „Energotrans, a. s. – elektrárna Mělník I“ tzv. stávající zvláště velký zdroj znečišťování ovzduší podle § 2 písm. g) nařízení vlády č. 352/2002 Sb. a § 54 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší řízení, či tzv. nový zvláště velký zdroj dle § 2 písm. h) citovaného nařízení vlády a § 54 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší. Stávající zdroje dle § 54 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší podléhají povinnosti zpracování plánů snížení emisí s cílem dosažení emisních stropů, kdežto nové zdroje této povinnosti nepodléhají a tzv. emisní stropy jim vůbec nejsou stanoveny. Ministr správní orgány zavázal, aby přezkoumaly zařazení předmětného zdroje mezi zdroje stávající. Krajský úřad vázán právním názorem ministra vydal dne 16. 10. 2006 rozhodnutí č. j. 98298/2006/KUSK/2/OŽP/Do, kterým schválil plán snížení emisí. K výtce ministra ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu uvedl, že krajský úřad není kompetentní rozhodnout ve smyslu správního rozhodnutí o zařazení předmětného zdroje ve smyslu znění odst. 7 resp. 8 ustanovení § 54 zákona o ochraně ovzduší. Krajský úřad má za to, že ustanovení § 3 a § 5 nařízení vlády č. 112/2004 Sb. vyjmenovává zdroje uvedené v příloze č. 1 a 2 jako stávající a těmto ukládá povinnost předložit ke schválení plány snížení emisí. Krajský úřad pokládá zákon o ochraně ovzduší a nařízení vlády č. 112/2004 Sb. a č. 352/2002 Sb. za obecně závazné zákonné a podzákonné normy. Krajský úřad je povinen dodržovat zásadu zákonnosti (v souladu se zákony a jinými právními předpisy) a není možné, aby individuálním správním aktem zásadu zákonnosti porušil. Krajský úřad je naopak přesvědčen, že v daném případě nemá kompetenci zkoumat, případně revidovat ve jménu zásady spolehlivě zjištěného

skutkového stavu věci upravené obecně závaznou podzákonnou normu, v tomto případě nařízením vlády č. 112/2004 Sb. a nařízením č. 352/2002 Sb. Krajskému úřadu je známa skutečnost, že fakta obsažená v obecně závazných normách se považují za prokázaná a dále se neprokazují. Proto v předchozím správním řízení dále neprokazoval, zda předmětný zdroj je zdrojem novým či stávajícím. V souladu se závazným právním názorem ministra krajský úřad vyzval stěžovatele, aby doložil všechna stavební povolení vztahující se ke zdroji. Dopisem ze dne 9. 8. 2006 požádal krajský úřad legislativní odbor MŽP o stanovisko, co je v textaci § 54 odst. 7,8 zákona o ochraně ovzduší možné považovat za „první objekt zdrojů“ a jaká změna stavby by zakládala možnost převedení ze skupiny zdrojů stávajících do skupiny nových zdrojů. Legislativní odbor krajskému úřadu sdělil, že zákon o ochraně ovzduší neposkytuje žádná kritéria pro posouzení, co je první objekt zdroje a je tedy dán prostor pro správní uvážení. Dále uvedl, že by takovým objektem měla být ta část zdroje, která provozně funkčně ovlivňuje vlastní chod zdroje včetně jeho vlivu na životní prostředí. Správní úřad zkoumal, jaká technologická resp. konstrukční změna by mohla být příčinou jeho převedení do skupiny nových zdrojů a dospěl k závěru, že by se mělo v daném případě jednat o změnu stavby kotle, nikoli změny technologického vybavení zdroje (výměny ventilátorů, hořáků, spalinových cest atd.) Krajský úřad v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/80ES ze dne 23. 10. 2001 nepoužívá termín první objekt zdroje, ale pracuje s termínem „původní stavební povolení“ pro spalovací zdroj. Rozhodné pro rozdělení stávajících a nových zdrojů je datum 1. 7. 1987. Zdroj pak směrnice definuje jako technické zařízení, ve kterém dochází k oxidaci paliva za účelem využití tepla, které je tímto způsobem generované. Při návštěvě pracovníků krajského úřadu jim bylo zástupci provozovatele sděleno, že všech 6 kotlů bylo postaveno a uvedeno do provozu v 60tých letech, tedy v rozmezí let 1960 až 1970, tedy před datem 1. 7. 1987. Závěrem krajský úřad uvedl, že stěžovatel má pravdu v tom, že stávající technická konfigurace předmětného zdroje je taková, že fakticky umožňuje jeho provoz při plnění podmínek stanovených pro tzv. nové zdroje dle § 54 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší, avšak stávající legislativa tuto možnost nedovoluje. Není však na krajském úřadu, aby tento „paradox“ řešil cestou správního rozhodnutí, zohledňujícím faktický stav na úkor obecně závazných norem.

Dne 2. 11. 2006 podal stěžovatel proti výše uvedenému rozhodnutí krajského úřadu odvolání. V tomto namítal, že krajský úřad měl v řízení postupovat dle nového správního řádu zákona č. 500/2004 Sb. Dále namítal, že nebyly splněny podmínky § 5 zákona o ochraně ovzduší. Stěžovatel taktéž namítal, že emisní stropy nebyly stanoveny podle přílohy č. 8 odst. 2 nařízení vlády č. 325/2002 Sb., krajský úřad taktéž zcela pominul § 2 písm. c) nařízení vlády, který definuje spalování. Stěžovatel nesouhlasil se zařazením zdroje mezi zdroje stávající. Podle stěžovatele je jím předložené stavební povolení „teplárenská rekonstrukce EMĚ 1-3. stavba“ ze dne 25. 2. 1988 tím dokumentem, který zakládá změnu stavby (přestavbu původně kondenzační elektrárny na teplárenský zdroj) tak, jak předpokládá § 54 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší. Odvolání stěžovatele žalovaný dne 15. 1. 2007 rozhodnutím č. j. 500/2133/50211/06 zamítl.

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou ze dne 16. 3. 2007. V žalobě stěžovatel shodně s odvoláním namítal, že krajský úřad měl postupovat dle nového správního řádu. Dále namítal, že nedošlo k naplnění podmínek § 5 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší, neboť krajský úřad neuložil stěžovateli povinnost plnit plán snížení

emisí, což je dle stěžovatele podmínkou pro předložení plánu emisí krajskému úřadu. Stěžovatel dále namítal, že emisní stropy nejsou v žádném případě stanoveny v souladu s přílohou č. 8 nařízení vlády č. 352/2002 Sb. Způsob, jakým se žalovaný vypořádal s předmětnou námitkou vznesenou v odvolání, považuje stěžovatel za nepřesvědčivý. Stěžovatel napadá postup krajského úřadu při výpočtu emisních stropů. Dle stěžovatele se žalovaný taktéž nevypořádal s odvolacími námitkami, kdy stěžovatel krajskému úřadu vytkl, že pominul § 2 písm. c) nařízení vlády č. 352/2002 Sb. Podle stěžovatele je výklad pojmu spalovací zdroj, k němuž dospěl krajský úřad nesprávný. Stěžovatel trvá na tom, že změny stavby, které na zdroji byly provedeny, se týkaly celého zařízení, všech jeho složek. Dále upozornil na skutečnost, že sám žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 31. 3. 2006 vedené u Městského soudu v Praze (č. j. Ca 84/2006-23 spor Pražská teplárenská, a. s. proti MŽP) uvedl, že EMĚ I je novým zdrojem. Žalovaný výslovně uvedl, že zdroj Energotrans, a. s. - elektrárna Mělník I byla od počátku chybně zařazena mezi zdroje posuzované dle § 53 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Žalovaný tak dle stěžovatele porušil zásadu předvídatelnosti rozhodnutí.

Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a žalobu jako nedůvodnou dne 30. 5. 2008 kasační stížností napadeným rozsudkem zamítl. Proti jeho rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v rozsahu uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Při přezkoumávání napadeného rozsudku vycházel Nejvyšší správní soud i z § 78 odst. 1 s. ř. s. upravujícího řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, podle něhož je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje kasační důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, dále i nedostatečná skutková zjištění, a ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy z důvodů vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil jako kasační důvod námitku, že v řízení před správním orgánem byl porušen zákon mimo jiné v tom, že správní orgán postupoval v řízení podle nesprávného právního předpisu, a pro tuto vadu řízení měl městský soud napadené rozhodnutí zrušit, což neučinil, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto námitkou, protože pokud by tato námitka byla shledána důvodnou, musel by napadený rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, aniž by bylo třeba zabývat se dalšími kasačními námitkami. Stěžovatel v podstatě tuto námitku uplatnil už v žalobě a v kasační stížnosti ji opakuje. Podle stěžovatele měl totiž správní orgán postupovat v řízení podle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nikoliv podle zákona č.

71/1967 Sb., o správním řízení (správního řádu). Městský soud se touto námitkou stěžovatele v napadené rozsudku zabýval, avšak dospěl k závěru, že tato vada řízení, kterou zjistil, nemá žádný vliv na zákonnost rozhodnutí. Pokud by měla být tato žalobní námitka důvodná, musel by žalobce, podle městského soudu, tvrdit konkrétní porušení svých práv v předchozím správním řízení, což neučinil.

Zákon č. 71/1967 Sb. o správním řízení (správní řád), nabyl účinnosti 1. 1. 1968 a byl zrušen zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem, který nabyl účinnosti 1. 1. 2006.

Podle § 179 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., řízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních předpisů. Bylo-li rozhodnutí před účinností tohoto zákona zrušeno a vráceno k novému projednání správnímu orgánu, postupuje se podle dosavadních předpisů.

Podle § 179 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., bylo-li řízení pravomocně skončeno před účinností tohoto zákona, postupuje se při přezkumném řízení, obnově řízení nebo vydávání nového rozhodnutí podle tohoto zákona, včetně lhůt, v nichž lze takové řízení zahájit.

Krajský úřad Středočeského kraje vydal dne 22. 10. 2004 rozhodnutí č. j. 11904/04-OD-78244/04/OŽP-Ka, kterým schválil „Plán snížení emisí“ na zdroj znečištění ovzduší „Energotrans, a. s.- elektrárna Mělník I“. Podané odvolání stěžovatele proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 1. 2006, č. j. 500/2174/50211/04 zamítl. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 2. 2006 podle doložky právní moci na něm vyznačené. Obě výše uvedená rozhodnutí zrušil ministr životního prostředí rozhodnutím ze dne 19. 6. 2006, č. j. 3589/M/06, 44358/ENV/06 a věc vrátil k novému projednání krajskému úřadu jako správnímu orgánu prvního stupně. Ministr životního prostředí postupoval při vydávání svého rozhodnutí podle § 94 a násl. zákona č. 500/2004 Sb. a § 98 zákona č. 500/2004 Sb.

Z výše uvedeného vyplývá, že předchozí řízení bylo pravomocně skončeno po nabytí účinnosti zákona č. 500/2004 Sb., to je po 1. 1. 2006 a zrušeno bylo samozřejmě také po nabytí účinnosti zákona č. 500/2004 Sb. To by mohlo znamenat, že zrušením obou předchozích rozhodnutí a vrácením věci k novému projednání krajskému úřadu jako správnímu orgánu prvního stupně se věc vrátila do stadia před vydáním rozhodnutí tímto správním orgánem prvního stupně, to je před 22. 10. 2004, tedy, že před 1. 1. 2006 nebyla pravomocně skončena. Z toho zřejmě vycházely správní orgány při dalším rozhodování. V daném případě ovšem nelze přehlédnout to, že ministr životního prostředí v rozhodnutí ze dne 19. 6. 2006, č. j. 3589/M/06, 44358/ENV/06, kterým v odstavci I. výroku zrušil obě předchozí rozhodnutí správních orgánů, v odstavci II. výroku rozhodl tak, že podle ustanovení § 99 odst. 2 správního řádu (zákona č. 500/2004 Sb.) určil, že účinky jeho rozhodnutí nastávají ode dne právní moci zrušovaného rozhodnutí ministerstva, to je ode dne 1. 2. 2006. Krajský úřad Středočeského kraje rozhodl znovu dne 16. 10. 2006, č. j. 98298/2006/KUSK/2/OŽP/Do, v řízení vedeném podle zákona č. 71/1967 Sb. vzhledem k § 179 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. Ministerstvo životního prostředí (žalovaný) rozhodlo o odvolání stěžovatele proti výše uvedenému rozhodnutí dne 15. 1. 2007, č. j. 500/2133/50211/06 podle zákona č. 71/1967 Sb. Protože stěžovatel již v odvolání namítal,

že krajský úřad jako orgán prvního stupně měl postupovat podle zákona č. 500/2004 Sb., nikoliv podle zákona č. 71/1967 Sb., žalovaný v přezkoumávaném rozhodnutí se jeho námitkou rozsáhle zabýval a dospěl k závěru shodnému s krajským úřadem, a sám rovněž rozhodl podle zákona č. 71/1967 Sb. Svou námitku uplatnil stěžovatel i v žalobě a městský soud se jí v napadeném rozsudku podrobně zabýval. Se závěrem městského soudu, již výše uvedeným, že při vydávání nových rozhodnutí mělo být postupováno podle zákona č. 500/2004 Sb., Nejvyšší správní soud souhlasí a souhlasí i s tím, že v daném případě nejde o takovou vadu řízení, která by způsobila nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu. Použití správného procesního předpisu v řízení je velmi důležité z hlediska ochrany práv účastníků řízení. Správným procesním postupem je možné docílit ochrany hmotných práv účastníků řízení, a porušením procesního předpisu by mohla být zeslabena i ochrana hmotných práv účastníků. V daném případě však stěžovatel konkrétní porušení svých procesních práv, respektive nějakého konkrétního procesního práva ani nenamítal a městský soud v napadeném rozsudku ani Nejvyšší správní soud při jeho přezkoumávání nezjistily, že by postupem správních orgánů podle zákona č. 71/1967 Sb. došlo ke konkrétnímu porušení nějakého procesního práva stěžovatele, které mu náleželo podle zákona č. 500/2004 Sb.

Další námitka stěžovatele uplatněná v kasační stížnosti směřuje do věcného posouzení. Vytýká městskému soudu, že dovodil správnost napadeného rozhodnutí žalovaného z jediného argumentu: daný emisní zdroj je výslovně uveden v příloze nařízení vlády č. 112/2004 Sb. Podle stěžovatele nařízení vlády č. 112/2004 Sb. sice obsahuje v příloze jmenovitě daný emisní zdroj, ovšem v ustanovení § 6 odst. 3 zákona o ovzduší není dána výslovná pravomoc vlády k určení konkrétních stávajících zdrojů právním předpisem, a nařízení vlády č. 112/2004 Sb. nemůže být považováno za vydané k provedení zákona a soud by k němu neměl s odkazem na čl. 95 odst. 1 Ústavy přihlížet a naopak by se měl řídit pouze zákonem, v daném případě pravidly zařazování emisních zdrojů mezi tzv. stávající zdroje podle ustanovení § 54 odst. 7 a 8 zákona o ochraně ovzduší.

Podle čl.78 Ústavy k provedení zákona a v jeho mezích je vláda oprávněna vydávat nařízení. Nařízení podepisuje předseda vlády a příslušný člen vlády.

V nálezu Pl. ÚS 17/95, vyhlášeném pod č. 271/1995 Sb., Ústavní soud uvedl, že podle čl. 78 Ústavy je vláda oprávněna vydávat nařízení k provedení zákona a v jeho mezích, nepotřebuje tedy výslovnou delegaci v příslušném zákoně, nařízení však nemůže vybočit ze zákonných mezí – nemůže tedy být praeter legem. Jinak řečeno, musí se držet v mezích zákona, které jsou buď vymezeny výslovně anebo vyplývají ze smyslu a účelu zákona. Dále Ústavní soud uvedl, že obecně lze říci, že zcela volnou úvahu exekutiva nikdy nemá, neboť vždy je omezena Ústavou, mezinárodními smlouvami a obecnými právními principy.

V nálezu Pl. ÚS 45/2000 Ústavní soud uvedl: „Z ústavního hlediska jsou orgány s legislativní pravomocí oprávněny a povinny vydávat právní předpisy ve formě, která je jim určena. Formou předepsanou vládě je ve smyslu čl. 78 Ústavy nařízení. Podle tohoto ustanovení může vláda vydávat nařízení k provedení zákona a v jeho mezích. Stačí tedy existence zákona, v jeho rámci však musí existovat prostor pro legislativní činnost vlády.

Na tom nic nemění skutečnost, že v některých případech zákonodárce k vydání nařízení vládu výslovně zmocňuje. Vláda se pak musí pohybovat „secundum et intra legem“, nikoli mimo zákon (praeter legem). Zjednodušeně řečeno, má-li podle zákona býti X, přísluší vládě stanovit, že má býti X1, X2, X3..., nikoli též, že má býti Y. Z teoretického hlediska je na nařízení kladen požadavek, aby bylo obecné a dopadalo tedy na neurčitou skupinu adresátů, neboť Ústava zmocňuje k právní úpravě, nikoli k vydání individuálního správního aktu. Před excesy moci výkonné pak ochraňuje bariéra věcí vyhrazených k regulaci toliko zákonům (tzv. výhrada zákona).“ V citovaném nálezu Ústavní soud shrnul, že ústavní vymezení odvozené normotvorby exekutivy spočívá na následujících zásadách: nařízení musí být vydáno oprávněným subjektem, nařízení nemůže zasahovat do věcí vyhrazených zákonu (nemůže tedy stanovit primární práva a povinnosti), musí být zřejmá vůle zákonodárce k úpravě nad zákonný standard (musí být tedy otevřen prostor pro sféru nařízení).

Nařízení vlády č. 112/2004 Sb., ze dne 11. 2. 2004, o Národním programu snižování emisí tuhých znečišťujících látek, oxidu siřičitého a oxidů dusíku ze stávajících zvláště velkých spalovacích stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší, vláda nařídila podle § 6 odst. 3 zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů (dále i jen zákon o ochraně ovzduší).

Ustanovení § 6 odst. 3 zákona č. 86/2002 Sb. mělo do 2. 3. 2004 toto znění: „Návrhy národních programů vypracované podle odstavce 2 a předložené ministerstvem vydává vláda nařízením. Národní programy se aktualizují vždy po 5 letech.“ Zákonem č. 92/2004 Sb. bylo upraveno znění § 6 odst. 3 zákona o ochraně ovzduší, bodem 14, takto: „Návrhy národních programů vypracované podle odstavce 2 a předložené ministerstvem schvaluje vláda usnesením, s výjimkou národního programu snižování emisí ze stávajících zvláště velkých spalovacích zdrojů, který vydává vláda svým nařízením. Národní programy se aktualizují vždy po 5 letech.“ Účinnost § 6 odst. 3 zákona o ochraně ovzduší ve znění zákona č. 92/2004 Sb. nastala od 3. 3. 2004. Nařízení vlády č. 112/2004 Sb. bylo vydáno dne 11. 2. 2004 a nabylo účinnosti dne 17. 3. 2004. Vláda byla zákonem č. 86/2002 Sb. zmocněna vydat národní program snižování emisí ze stávajících zvláště velkých spalovacích zdrojů, což učinila nařízením vlády č. 112/2004 Sb. Z čl. 78 Ústavy vyplývá, že vláda může vydávat nařízení k provedení zákona a v jeho mezích. Stačí tedy existence zákona, nemusí být ani výslovné zmocnění, v jeho rámci však musí existovat prostor pro legislativní činnost vlády. Tento prostor shledal Nejvyšší správní soud v obsahu zákona o ochraně ovzduší i v jiných ustanoveních. Například v § 5 odst. 5 (Emisní stropy a redukční cíle pro vybrané znečišťující látky nebo stanovené skupiny látek a lhůty k jejich dosažení, případně emisní stropy a redukční cíle pro vymezená území, pro skupiny nebo jednotlivé stacionární zdroje jsou stanoveny v národních programech snižování emisí znečišťujících látek za účelem dodržení přípustné úrovně znečištění ovzduší podle § 6 odst. 1 nebo v odst. 6 [U stacionárního zdroje, který stanoví prováděcí právní předpis, může orgán kraje v přenesené působnosti (dále jen „orgán kraje“) uložit provozovateli místo povinnosti dodržovat některé emisní limity povinnost plnit plán snížení emisí znečišťujících látek, případně opatření k omezování použití surovin a výrobků, z nichž vznikají emise znečišťujících látek, (dále jen „plán snížení emisí“)] zákona o ochraně ovzduší. Zákonodárce v citovaném zákonu o ochraně ovzduší tedy předpokládal, že bude

vypracován národní program snižování emisí znečišťujících látek a dále, že prováděcí právní předpis stanoví i jednotlivé stacionární zdroje znečišťování ovzduší.

Zákon č. 86/2002 Sb. ze dne 14. února 2002 o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů (dále také „zákon o ochraně ovzduší“), v § 1 odst. 1 vymezuje předmět úpravy tak, že tento zákon v souladu s právem Evropských společenství stanoví

a) práva a povinnosti osob a působnost správních úřadů při ochraně vnějšího ovzduší před vnášením znečišťujících látek lidskou činností a při zacházení s regulovanými látkami, které poškozují ozonovou vrstvu Země, a s výrobky, které takové látky obsahují,

b) podmínky pro další snižování množství vypouštěných znečišťujících látek působících nepříznivým účinkem na život a zdraví lidí a zvířat, na životní prostředí nebo na hmotný majetek,

c) nástroje ke snižování množství látek ovlivňujících klimatický systém Země.

Nařízení vlády č. 112/2004 Sb., nabylo účinnosti 17. 3. 2004 a zrušeno bylo od 1. 1. 2008 (nařízením vlády č. 372/2007 Sb.).

V § 1 citovaného nařízení vlády je uvedeno: „V souladu s právem Evropských společenství se tímto nařízením stanoví Národní program snižování emisí tuhých znečišťujících látek, oxidu siřičitého a oxidů dusíku ze stávajících zvláště velkých spalovacích stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší (dále jen „Národní program“); v přílohách č. 1 až 3 k tomuto nařízení jsou jmenovitě uvedeny stávající zvláště velké spalovací stacionární zdroje, v příloze č. 4 k tomuto nařízení se stanoví skupinové emisní stropy a lhůta k jejich dosažení s cílem zlepšení kvality ovzduší dosažením imisních limitů stanovených ve zvláštním právním předpisu u výše uvedených znečišťujících látek.“

V § 3 odst. 1 citovaného nařízení vlády je stanoveno, že provozovatelé zdrojů uvedených v přílohách č. 1 a 2 k tomuto nařízení předloží ke schválení v termínu stanoveném v § 54 odst. 7 zákona plán snížení emisí tuhých znečišťujících látek, oxidu siřičitého a oxidů dusíku ze stávajících zdrojů (dále jen „plán snížení emisí“).

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/80/ES ze dne 23. října 2001 se podle čl. 1 vztahuje na spalovací zařízení, jejichž jmenovitý tepelný příkon je 50 MW nebo vyšší bez ohledu na typ použitého paliva (tuhé, kapalné nebo plynné). Podle jeho čl. 2 odst. 9. se „novým zařízením“ rozumí jakékoli spalovací zařízení, pro které bylo původní stavební povolení nebo v případě nedostatku takového postupu původní povolení k provozu uděleno dne 1. 7. 1987 nebo později, a podle jeho čl. 2 odst. 10. „stávajícím zařízením“ se rozumí zařízení ke spalování paliv, pro které bylo původní stavební povolení nebo v případě nedostatku takového postupu původní povolení k provozu vydáno před 1. 7. 1987.

Podle čl. 4 odst. 3, citované Směrnice, dosáhnou členské státy nejpozději do 1. ledna 2008 výrazného snížení emisí:

a) přijetím vhodných opatření zajišťujících, aby všechna povolení k provozu stávajících zařízení obsahovala podmínky týkající se dodržování mezních hodnot emisí stanovených pro nová zařízení podle odstavce 1, nebo

b) zajištěním, aby se stávající zařízení stala součástí národního plánu snižování emisí uvedeného v odstavci 6.

Zákon č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, a nařízení vlády č. 112/2004 Sb., o Národním programu snižování emisí tuhých znečišťujících látek, oxidu siřičitého a oxidů dusíku ze stávajících zvláště velkých spalovacích stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší jsou mj. implementací směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/80/ES ze dne 23. října 2001 o omezení emisí některých znečišťujících látek do ovzduší z velkých spalovacích zařízení (dále též „směrnice“).

Směrnice navazuje na předchozí úpravu směrnice Rady 88/609/EHS ze dne 24. 11. 1988 o omezení emisí některých znečišťujících látek z velkých spalovacích zařízení do ovzduší (směrnice 2001/80/ES je fakticky rekodifikací předcházející směrnice). Cílem směrnice je snížení emisí vybraných látek v členských státech. Za tímto účelem stanoví emisní limity, které musí splňovat „nová zařízení“, tj. zařízení, pro něž bylo vydáno první stavební povolení od 1. 7. 1987 (čl. 2 odst. 9 směrnice). Stávající zařízení (povolená před tímto datem, srov. čl. 2 odst. 10 směrnice) těmto přísným limitům podléhat striktně vzato nemusejí. Jde o kompromis, neboť velké investice do úpravy stávajících zařízení, nezbytné pro vyhovění přísnějším emisním limitům, mnoho států neodsouhlasilo.

Aby bylo dosaženo cíle směrnice (tj. podstatného snížení emisí v členských státech), směrnice namísto toho stanovuje v čl. 4 odst. 3 členským státům výběr mezi dvěma alternativami. První možností je striktní aplikace emisních limitů pro nová zařízení i na stávající nařízení, a to revizí jejich povolení k vypouštění emisí nejpozději do 1. 1. 2008. Druhou alternativou je zahrnutí stávajících zařízení do národního plánu snižování emisí tak, aby celkové emise vybraných látek v členském státě nepřesahovaly celkové limity stanovené v příloze směrnice a ve směrnici 2001/81/ES o národních emisních stropech pro některé látky znečišťující ovzduší.

Směrnice dále obsahuje informační povinnosti států vůči Komisi, které se týkají postoupení národních plánů Komisi ke schválení dle čl. 4 odst. 6 písm. b) směrnice a předkládání pravidelných zpráv o realizaci národních plánů, které obsahují mj. přehled všech spalovacích zařízení, na něž se vztahuje směrnice [čl. 15 odst. 2 písm. a) směrnice]. V příloze VIII bod B. směrnice je dále stanoveno, že členské státy každoročně provedou inventuru emisí vybraných látek ve všech jednotlivých zařízeních, na něž se vztahuje směrnice (tj. stávající i nová spalovací zařízení o jmenovitém tepelném příkonu 50 MW a více) a údaje za jednotlivá zařízení budou k dispozici Komisi na vyžádání.

Komise vydala 15. ledna 2003 na základě zmocnění uvedeného v čl. 4 odst. 6 písm. d) směrnice pokyny, které obsahují bližší podrobnosti týkající se vypracovávání národních plánů snižování emisí.

Národní plán snižování emisí má podle bodu 1.2. doporučení Komise K(2003)9) obsahovat jmenovitý výčet jednotlivých stávajících zařízení, včetně jejich profilu obsahujícího tyto údaje: typ paliva, kapacita zařízení, životnost v letech, aktuální hodnoty ročních emisí SO2, NOX, a prachu. V bodě 2. 1. je pak uveden způsob stanovení příspěvku jednotlivých zařízení k dosažení emisního cíle (emisní limity jednotlivých zařízení musí ve svém součtu dosahovat maximálně hodnoty emisního limitu stanoveného pro daný členský stát).

Podle aktu o podmínkách přistoupení České republiky, Estonské republiky, Kyperské republiky, Lotyšské republiky, Litevské republiky, Maďarské republiky, Republiky Malta, Polské republiky, Republiky Slovinsko a Slovenské republiky a o úpravách smluv, na nichž je založena Evropská unie se veškeré předpisy práva Evropské unie použijí v přistupujících zemích od 1. 5. 2004, mimo výjimek v aktu o přistoupení vypočtených.

V příloze V aktu o přistoupení s názvem „*Seznam uvedený v článku 24 aktu o přistoupení: Česká republika - 7. Životní prostředí - C. Kontrola průmyslového znečištění a řízení rizik*“ se pro Českou republiku upravuje jediná výjimka z uplatňování směrnice 2001/80/ES, a to pro kotel K4 teplárny Přerov a kotel K11 elektrárny Nová Huť.

Z práva Evropské unie jednoznačně vyplývá, že členské státy jsou povinny vyhotovit jmenovitý seznam jednotlivých stávajících zařízení včetně cílových hodnot emisí CO2, NOX a prachu, kterých mají tato zařízení v jednotlivých letech dosáhnout. Tento seznam má být součástí národního plánu snižování emisí, který musí členské státy předkládat Komisi ke schválení. Pokud některé stávající zařízení není do národního plánu zahrnuto, představuje to porušení práva Evropské unie (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 22. dubna 2010, ve věci *Komise proti Spojenému království*, C-346/08).

Česká republika se rozhodla při plnění povinností vyplývajících ze směrnice pro alternativu zahrnutí stávajících zařízení do národního plánu snižování emisí podle čl. 4 odst. 3 alternativy b) směrnice. Převzala tedy povinnost zajistit, aby se stávající zařízení stala součástí národního plánu snižování emisí. V souladu s výše uvedenou volbou stanoví zákon č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, v § 56 odst. 6 a 7, že provozovatelé zařízení povolených po 1. 1. 2003 jsou povinni dodržovat emisní limity stanovené prováděcí vyhláškou (která je implementací směrnice 2001/80/ES), zatímco provozovatelé stávajících zařízení jsou povinni předložit plán snižování emisí, který musí být zpracován v souladu s národním plánem snižování emisí. Ustanovení § 6 odst. 3 pak obsahuje zmocnění pro vládu, aby národní plán snižování emisí vydala formou nařízení vlády. Do národního plánu snižování emisí vydaného formou nařízení vlády zahrnula vláda jmenovitý seznam stávajících zařízení uvedených v přílohách č. 1, 2 a 3 včetně cílových hodnot emisí pro tato zařízení, i skupinové emisní stropy uvedené v přílohách 4 a 5. V přílohách č. 1 a 3 je uveden i stěžovatel, a. s. ENERGOTRANS, Elektrárna Mělník I. Z této skutečnosti bez

dalšího vycházel městský soud a ve svém rozhodnutí z ní vyvodil závěry v jeho rozhodnutí uvedené.

Se závěry městského soudu Nejvyšší správní soud nesouhlasí.

Podle č. 95 odst. 1 Ústavy je soudce při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou. Stěžovatel v průběhu správního řízení i soudního řízení s odkazem na § 54 odst. 7 a 8 zákona č. 86/2002 Sb., namítal, že zařazení Elektrárny Mělník I v přílohách citovaného nařízení vlády není v souladu s uvedeným zákonem.

V § 54 odst. 7 zákon o ochraně ovzduší již ve znění v době vydání nařízení vlády č. 112/2004 Sb. stanovil: „Provozovatelé zvláště velkých spalovacích zdrojů, na které bylo vydáno stavební povolení u prvního objektu zdroje nebo jiné obdobné rozhodnutí (například povolení ke změně stavby u zdroje) do 1. července 1987, plní emisní limity a další podmínky platné u zdroje před dnem účinnosti tohoto zákona. Provozovatelé jsou povinni do 30. června 2004 předložit plán snižování emisí u stacionárního zdroje s cílem splnit emisní strop a další úkoly vyplývající z národního programu snižování emisí pro zvláště velké spalovací zdroje podle prováděcího právního předpisu, pokud závazně nevyhlásí plán útlumu provozování spalovacího zdroje formou písemného závazku statutárního zástupce provozovatele předaného ministerstvu nejpozději do 30. června 2004. Písemný závazek a plán útlumu musí dokladovat, že zdroj bude provozován po 1. lednu 2008 do 31. prosince 2015, nejvýše však po celkovou dobu 20 000 hodin. Emisní strop bude pro zdroje stanoven na základě skutečných ročních emisí tuhých znečišťujících látek, oxidu siřičitého a oxidů dusíku za 5 let provozování zdroje do roku 2000 včetně, a to přepočtem ze skutečně dosahovaných hodnot koncentrací jmenovaných znečišťujících látek v odpadním plynu na hodnoty emisních limitů stanovené prováděcím právním předpisem zdrojům podle § 54 odst. 8 od 1. ledna 2003.“

V § 54 odst. 8 zákon o ochraně ovzduší stanovil: „Provozovatelé zvláště velkých spalovacích zdrojů, na které bylo vydáno stavební povolení u prvního objektu zdroje nebo jiné obdobné rozhodnutí (například povolení ke změně stavby u zdroje s výjimkou výstavby odsiřovacího zařízení zajišťujícího stupeň odsíření stanovený prováděcím právním předpisem) od 1. července 1987 do 31. prosince 2002, jsou povinni plnit emisní limity a další podmínky pro tyto zdroje stanovené v prováděcím právním předpisu nejpozději od 1. ledna 2003. Do uvedeného data plní provozovatel emisní limity platné u spalovacího zdroje před dnem účinnosti tohoto zákona. To platí i pro nové části zdroje o jmenovitém tepelném příkonu 50 MW a více, na které bylo vydáno stavební povolení a které byly uvedeny do provozu v období od 1. července 1987 do 31. prosince 2002 u spalovacích zdrojů uvedených v odstavci 7, kterým budou emisní limity stanoveny jako hodnoty odpovídající celkovému jmenovitému příkonu zdroje.“

Nařízením vlády č. 352/2002 Sb., ze dne 3. července 2002, vydaným podle § 55 odst. 1 zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, vláda stanovila emisní limity a další podmínky provozování spalovacích stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší (toto nařízení vlády nabylo účinnosti dne 14. 8. 2002 a bylo zrušeno od 1. 1. 2008 nařízením

vlády č. 146/2007 Sb.). Podle § 1 odst. 1 citovaného nařízení vlády se tímto nařízením v souladu s právem Evropských společenství stanoví specifické emisní limity, postup uplatnění obecných emisních limitů, přípustná tmavost kouře a podmínky provozování spalovacích stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší (předmět úpravy). Podle § 2 citovaného nařízení vlády se pro účely tohoto nařízení rozumí g) stávajícím zvláště velkým zdrojem - zdroj uvedený v § 54 odst. 7 zákona, h) novým zvláště velkým zdrojem - zdroj uvedený v § 54 odst. 8 zákona.

Vzhledem k námitkám stěžovatele uvedeným v žalobě, že podstatné pro zařazení Elektrárny Mělník I mezi stávající či nové zdroje jsou ustanovení § 54 odst. 7 a 8 zákona o ochraně ovzduší, protože právě tato zákonná ustanovení s přihlédnutím k provedeným rekonstrukcím daného zdroje odůvodňují závěr, že daný zdroj je nezbytné zařadit mezi zdroje nové, nikoliv stávající, a že tedy Elektrárna Mělník I byla v rozporu s těmito ustanoveními zařazena mezi zdroje stávající, bylo na městském soudu, aby se těmito námitkami stěžovatele zabýval, a aby tedy v souladu s žalobními body posoudil, zda zařazení elektrárny stěžovatele mezi stávající zvláště velké spalovací stacionární zdroje znečišťování ovzduší v přílohách k nařízení vlády č. 112/2004 Sb. je v souladu se zákonem č. 86/2002 Sb. Takto ovšem městský soud nepostupoval. Stěžovatel mu proto v kasační stížnosti vytýká, že nejenže nepřihlížel k nezákonné mu postupu žalovaného, který se s jeho námitkami, argumenty a důkazy ve správním řízení nevypořádal, ale ani sám tak neučinil v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného.

Kasační stížnost stěžovatele shledal Nejvyšší správní soud důvodnou, protože Městský soud se ve smyslu čl. 95 odst. 1 Ústavy nevypořádal v souladu s žalobními body s tím, zda zařazení elektrárny stěžovatele - Elektrárny Mělník I mezi stávající zvláště velké spalovací stacionární zdroje znečišťování ovzduší v přílohách k nařízení vlády č. 112/2004 Sb. je v souladu se zákonem č. 86/2002 Sb.

Vzhledem k výše uvedeným závěrům Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

V novém rozhodnutí je městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu ve smyslu § 110 odst. 3 s. ř. s.

V novém rozhodnutí rozhodne městský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2010

JUDr. Ludmila Valentová

předsedkyně senátu